

Fakulta sociálních studií Masarykovy univerzity Brno (magisterské studium)
akademický rok 2004/2005 - podzimní semestr
SOC416 KVALITATIVNÍ INTERVIEW A BIOGRAFICKÉ TECHNIKY
Prof. PhDr. Petr Mareš, CSc.

Skupina: Blanka Hančarová (1), Magdalena Černá (2), Jaromír Němec (3), Milan Vladyka (4)

Přepis rozhovoru

Respondent: Eva Bláhová, 21 let, středoškolské vzdělání s maturitou, po maturitě 6 měsíců nezaměstnaná, pobírala podporu v nezaměstnanosti, v současné době zaměstnaná v administrativě.

Datum rozhovoru: 27.5.2005

Délka rozhovoru: 1,5 hodiny

Skupinové číslo: 4

Začneme tím jak vypadal váš řekněme běžný život během té doby co jste byla nezaměstnaná. Dokážete si nějak vybavit jak vlastně vypadal obyčejný den v té době kdy jste neměla práci?

Hmm /okamžitě bez přemýšlení/, to bylo spíš rozdělený na takový dvě doby. Ze začátku to nadšení, jako že všechno za mnou... a takový to přání si začít jako užívat, mít ten volnej čas, začít se bavit a pořádně si užít, protože jsem věděla, že na školu nikam nechci. A věděla jsem, že to bude moje poslední prostě léto, který si budu moct dělat co chci, že nebudu muset do práce. Takže jsem měla takovou představu, že celý léto prořádim, samá zábava, hlavně žádný prostě povinnosti...prostě si to užít, ten poslední čas si hlavně užít... No a pak se to zlomilo.

Takže vlastně šlo o to, že ze začátku jste to brala jako určitý volno, po škole řekněme zasloužený a potom najednou jste si uvědomila, že opravdu už to nemá s volnem co dělat a...

A už je to jenom o přežívání...

A kdy nastal ten zlom, nebo jak to probíhalo? Bylo to ze dne na den, nebo to bylo nějak postupný? Nebo k tomu byl nějaký jinej impuls, třeba že vám někdo něco řekl.

Hm, tak oni říkali, protože má rodiče jsou založený tak, že prostě potřebovali, abych si hned po škole našla nějakou práci, začala se žít sama. Ale to já jsem nechtěla, prostě jsem byl s určitejma lidma, s určitou partou těch lidí, který měli určitou vizi, že léto bude vypadat tak a tak. Toho jsme se chvíli drželi asi tak měsíc a půl, možná dva. No a pak postupně každej začal postupně přicházet na nějaký jako takový myšlenky, že ta práce by byla dobrá, aspoň začít nebo se povohlížet po něčem už aspoň dopředu. A prostě jsme se začali tak jako rozprchávat. Tu najednou někdo prostě nemoh, protože už něco měl, vzápětí se přidal další, další a další a v tu chvíli jsem se začala bát, že já budu ta sama, která nebude mít co dělat a že mi vlastně celý volno bude k ničemu, když budu sama... Takže v podstatě jeden důvod byl tohle proč jsem začala hledat práci a druhej to, že už mi prostě bez peněz bylo trošku smutno, že jo, protože už i na tu zábavu nezbejvalo.

A když se teda vrátím k tomu, k tomu, jak ty dny probíhaly. Asi tam bude nějaký rozdíl mezi tím, kdy ta skupina lidí o který mluvíte, spolu trávila hodně času a potom najednou, kdy už ten čas neměli? Jak potom vypadal ten den, v té době kdy už vlastně jste cejtila to, že ta práce je jakoby nevyhnutelná nebo že už vám to vadí...?

Hm, ten den většinou začínal tak, že už se člověk vzbudil ne v jedenáct ale prostě normálně v osm, jako lidi normálně začínaj fungovat... Zařídil věci, který měl nebo který potřeboval.../odmlka/ Pak prostě si člověk třeba zašel na pláž nebo něco si zaspotoval nebo něco takovýho, ale prostě už jsem měla v tom dni takový jako díry. Už mi chyběla ta parta a už jsem věděla, že se přes ten den začínám nudit a neměla jsem co dělat.

A co byly ty věci, který jste ráno vyřizovala třeba?

Hmm, tak většinou rodinný záležitosti, jako obstarat babičku nebo prostě strejdu nebo zařídit nějaký já nevím složenky nebo nákupy nebo prostě takový ty běžný věci života, co člověk může zařídit, když nemá práci, že má na to čas. Může si vyjet kdykoliv, kamokoliv na kterejkoliv úřad a nemusí si na to brát volno, nic. Takže ti kteří pracovali, tak ty svoje záležitosti nechali na mě, takže já jsem to vyřídila, zařídila, udělala a tím to pro mě padlo.

Takže eeehh, řekněme, že peníze který jste měla k dispozici tak postupně začaly docházet a v tu chvíli to byl ten klíčovej moment, kdy jste si uvědomila, že na jedny straně ubývají peníze, ubývá zábava a že tudíž ty dny jsou nějak prázdný a začala vám ta práce chybět?

Ehm /souhlas/. Přesně tak.

Eeeh. Jakou úlohu tam hráli ještě ti vaši vrstevníci, kromě toho, že jste říkala, že se tak nějak rozprchli, to znamená, že všichni v okolí si našli práci?

Ehm. Buď to byla práce, nebo to byl přítel nebo to byla třeba jenom sebemenší brigáda, prostě takovýhle věci.

A jak jste na to zpočátku regaovala? Snažila jste se třeba hledat jiný lidi, se kterejma trávit ten volnej čas, na kterej jste se tak těšila?

Né, to ne. Tak jako my jsme si dostatečně užili. Ale já jsme si prostě v té první chvíli po tý škole, jsem si myslela jako, že to bude trvat dva měsíce, tři měsíce a že prostě furt to bude dobrý, furt budeme prostě řídit a furt bude zábava...No a najednou to tak nebylo.

Mrzelo vás to hodně? Měla jste z toho špatnou náladu?

No tak určitě chvíli jo. Protože jsem to nečekala, že jo. Fakt jsem měla tu vizi, že to bude fajn a že to bude dlouho.

A jak jste se s tím vyrovnala?

Mhhhm. Tak v pohodě, protože přece jenom jako jsem si řekla, že ta práce je důležitá, když dostali šanci, tak si jí prostě vzali. Takže já jsem je nějak jako neodsuzovala, že mě jako nějak zradili nebo nechali mě jen tak, abych si pobejvala a...jakože by se na mě vyprdli, nebo tak nějak to ne, takhle jsem to nebrala, ale... no nezazlívala jsem jim to prostě, že si šli po svym.

A jak jste v té době vnímala samu sebe, ve chvíli, kdy se to zlomilo do toho pocitu, kdy tu práci potřebujete, že vlastně něco chybí, že máte spoustu času...

Hmmm... /přemýšlí/ To jsem spíš brala tak jako, že tak to prostě je. Spíš nějaký jako takový pocitu, že jsem třeba k ničemu, nebo že mi nic nevychází, to jsem začínala mít až v té chvíli, kdy jsem se začala rozjíždět na nějaký ty pohovory a nevycházelo to. A když jsem vlastně viděla, že ostatní už maj, nebo že maj ty šance, tak v tu chvíli už mi to prostě připadalo blbý, nebo sama jsem si přišla zbytečná, nebo že nic nevím, neumím, že nejsem dostatečně dobrá pro někoho dalšího...Ale to bylo až pak v té chvíli, kdy jsem prostě sama začala hledat práci a vyjela na ty pohovory.

Dá se říct, že...nebo jezdila jste na ty pohovory potom v té druhé části té doby, kdy jste byla nezaměstnaná, čemu jste tam věnovala nejvíc času, myslím vůbec obecně v tom dni? Vy jste říkala ty rodinné záležitosti a pak tam byly nějaký díry, jak jste to trávila kromě toho sportu? Zabíralo vám to hledání práce potom už hodně času z těch dní.

No to určitě. Jakože jsem prostě doma třeba neměla počítač a internet a nemohla hledat prostě kdykoliv jsem si vzpomněla, takže jsem byla závislá na nějakých prostě otváracích hodinách nějaký internetový prostě kavárny co tam máme...jakože tam byly třeba tři počítače a bylo tam deset lidí a ty se na tom měli vystřídat, takže to už záleželo...to prostě bralo čas. Člověk si to prostě musel naplánovat tak, aby tam moh jít, měl místo a měl dostatečně čas prostě něco hledat, ne bejt stresovanej nějakou hodinou, že prostě po tobě jde někdo další nebo tak.

A stresovaly vás tyhle okolnosti toho, že vlastně hledáte práci a ještě narážíte na to, že vlastně nemáte to zázemí, že musíte někde čekat fronty...?

No ježiš, tak to určitě, to bych musela bejt úplnej flegmatik, jako že bych to brala tak to je a hotovo. To je jasný, že jsem z toho měla nervy, protože jsem prostě nemohla jít hledat kdy chci, co chci a jak dlouho chci, takže to určitě mě stresovalo.

A týkalo se to, ten stres ještě něčeho jinýho, než jen toho, že jste někde čekal frontu na počítač?

/odmlka, přemýšlí/ No...Prostě ta myšlenka, že zabijím ten čas tím čekáním než abych prostě něco dělala a hledala. To mi vadilo.

A když se teď vrátíme k těm vašim vrstevníkům, který se tak nějak rozprchli, říkala jste, že si nacházeli práci postupně, v čem myslíte...asi někteří dosáhli nějakých úspěchů dá se říct, v čem myslíte, že byl ten jejich úspěch? Proč se rozprchli dřív? Proč jste třeba nebyla vy první nebo druhá?

Hmm...Tak ona to nebyla jenom práce. Třeba někdo se rozhodl a řek jo fakt mam tu chuť jet prostě do Anglie třeba jako au-pair nebo jako kluk třeba jako zahradník a už věděli, že k tomu, aby to zařídili je potřeba prostě nějaký čas, třeba tři měsíce než se vyříděj papíry a v tu dobu na tom začaly třeba pracovat. Že sháněli prostě všechny doporučení a víza a kdesicosi a sháněly na to peníze, že prostě chodili na brigády, aby na to měli...takže to.../odmlka/ to se nedá říct že to bylo úplně jako, že všichni měli práci, to byl prostě takovej proces. Jo stalo se, že někdo dostal šanci a šel pracovat. Ale prostě někdo věděl, že něco chce tak na tom začal prostě pracovat.

A vy jste neměla ten pocit, že něco chcete, abyste na tom začala pracovat?

Ne...Já jsem nevěděla co chci, ale věděla jsem co nechci. A věděla jsem, že stoprocentně nechci na veškeru ani se ucházet prostě o nějaký další roční studium něčeho, nějakýho prostě jazyka, že bych tam prostě chodila jenom z toho, abych byla dál ve škole a nemusela pracovat.

A nelitovala jste někdy potom toho, že jste třeba, byť na to roční studium nešla, když jste řešila to, že nemáte co na práci?

Ne, já jsem prostě věděla, že na školu žádnou se netěším, že není nic takovýho co bych chtěla dělat a proto mi to nevadilo. Takže radši jsem byla smířená s tím, že prostě občas nějaká brigáda plus to hledání práce.

Eeehh. Když se teda zpětně zamyslíte nad tím, co jste studovala, volila byste jinak po té zkušenosti s tou nezaměstnaností?Že byste třeba šla na jinou školu, ze který by byla větší šance dostat se na výšku?

Třeba v té chvíli tenkrát asi by mi to nepřišlo, ale teď už jo. Teď už bych určitě třeba střední školu volila jinak. A volila bych hlavně sama. Ne prostě na základě nějakých vyloženě frází, který mi říkali rodiče – jdi sem, to je všeobecný prostě vzdělání až to uděláš, pak si můžeš jít dělat co chceš. Protože kdyby ti to nevyšlo, tak pořád něco bude znáš a můžeš se tím zabývat, i když tě to nebaví ale prostě budeš něco znát a tím pádem tě někde někdo zaměstná.

Když se zamyslíte nad tím vlastně, nad tím pocitem, že vám tam práce chybí, co tam kromě těch lidí, kteří se rozprchli a kteří už práci měli, bylo ještě silný? Kromě toho teda, že jste měla spoustu času? Co vám ta práce říkala?

Ta práce mi v tu chvíli říkala to...

Peníze?

Jednak peníze svoje a víc než na to, na co jsem byla zvyklá, taky to, že poznám úplně nové lidi, úplně nové věkové skupiny a že se asi jako určitě naučím něco víc, než to co jsem znala ve škole. Že budu vědět, že nebo věděla jsem, že to nebude to samý, co jsem znala ve škole.

Vy jste říkala, že do školy se vám už nechtělo, že jste se na ni netěšila, dá se říct, že pak už jste se na práci těšila? Těšila jste se na to až jí budete mít?

Jo. Hrozně

Proč?

Protože jak jsem vám říkala, už jsem se prostě těšila na to, že budu mít své vlastní peníze, budu něco dělat, budu něco umět, nebo něco se jako v budoucnu naučím, a to už mě prostě samo hnalo.

Dá se teda říct, že postupem té doby vám ta absence práce pořád vadila víc a víc, nebo jste upadla do nějaký třeba letargie, že už jste tak jako automaticky hledala tu práci...?

Ehmm... Víte to souviselo prostě s tím úspěchem a neúspěchem při těch pohovorech. Ze začátku jo nadšená a přišlo nějaký odmítání, pak jsem si říkala jo znova, tak jsem asbolventka, musíš se naučit v tom chodit. A furt jsem to prostě zvládala, bylo to dobrý a pak když už to trvalo měsíc dva, a nikde jsem se nemohla chytit, tak pak teprve přicházela jako taková ta myšlenka, ježišmarja prostě tak vim já něco nebo co je na mě špatnýho nebo proč jako já nemůžu nikde začít pracovat nebo proč mě nechtěj. To byl takovej jakoby ten zlom, ...v tom když jsem jako hledala tu práci. Nejdřív fajn a zvládala jsem to a říkala jsem si prostě optimisticky ne to bude dobrý, to se zlepší, ale pak když jsem viděla, že ne, tak jsem se trochu začala děsit.

Bála jste se teda toho, že ta situace zůstane stejná?

Určitě. Fakt jsem se bála prostě že práci nenajdu. Anebo že mi zbyde přistoupit na nějakou práci, kterou zvládne každěj druhej, jako nějaká prodavačka nebo nějaká hosteska nebo něco takovýdleho.

A dostala jste se do situace, kdy už jste byla třeba ochotná i takovouhle práci vzít, i když to bylo proti vaší původní představě?

Hmmm...Myslím že si vzpomínám, že jsem asi na jednom nebo dvou pohovorech byla s tím, že jsem věděla, že jsou tam dobrý peníze nebo jako lepší peníze, že bych si přilepšila, ale s tím, že prostě vim, že by mě ta práce nebavila. Že bych vlastně šla jenom kvůli penězům. Ale samozřejmě prostě ty lidi, co dělali ten konkurs tak to asi poznaj na těch lidech, že nejdou vyloženě za tím, že by je to bavilo, že by to chtěli dělat.

A proč jste teda to rozhodnutí udělala? Jít tam, zkusit to...

Fakt už jenom kvůli penězům a kvůli tomu, abych prostě už se někam zařadila.

Plánovala jste v tu chvíli teda to, že to je jenom takovej dočasnej kompromis, že teda to tam zkusíte a budete mít aspoň ty peníze...

Ehm. Přesně tak.

A jak jste si představovala, že to proběhne?

Původně jsem si to představovala tak, že fakt nastoupim na nějaký takovýhle prostě místo, že tam vydržim třeba.../zarazí se/ Nebo takhle, spíš jsem si myslela, že tam budu tři měsíce zkušení lhůtu a že mezi tím budu mít čas anebo i chuť, nebo chuť jako hlavně, ale že budu hledat něco mezi tím.

Když teď zase odbočím k tomu hledání tý práce. Když jste chodila na úřad práce, jaký lidi jste tam potkávala? Vadilo vám to, ten samotný fakt, že tam chodíte? Jak na vás ti lidi působili, myslím ti, co tam hledali práci stejně jako vy nebo si chodili pro...

/odpovídá energicky/ Já v první chvíli, kdy jsem tam přišla, tak jsem si říkala jako že...tam jdu kvůli těm věcem jakože když už nejsem student, tak aby se mi platilo sociální, zdravotní, takže hlavně jako kvůli tomu. A prostě první dvě návštěvy jsem si přišla jako že fajn, že tam hledám práci, že mi asi nějakou možná i nabídnou, ale prostě pak když jsem viděla ob čtrnáct

dní tu frontu těch lidí, který tam stojej a hledaj v těch lejsterch, na těch nástěnkách prostě ty místa a jdou se nahlásit prostě těm úřednicím, že jako hledaj dál a že tam jsou a že práci chtěj a že ji potřebujou a podívala jsem se na ně, tak jsem zjistila, že to jsou takový...mě přišli jako sociálové nějaký, mě přišlo jako, že to nebyli vůbec chytrý lidi. Já jsem tam fakt snad neviděla člověka, kterej by byl.../přemýšlí/, nebo kterej by se jako...jak to říct.../přemýšlí/. No prostě člověk, kterej by vypadal slušně, slušně by se choval a slušně by vystupoval. Žádný dobrý den, všichni na tykačku, všichni byli prostě takový.../energicky/ mě to tak přišlo, že to jsou všichni lidi neupravený a že buď polovina jich tam je jenom, aby pobírali tu podporu a druhá polovina, že fakt chtěj nějakou práci. Ale byly to práce jako zedník, nebo prodavačka nebo něco takovýdleh. Jakože tam nebyli hledat práci nějakou, aby za ní měli hodně peněz, aby se...v něčem /důraz/ zdokonalili nebo prostě aby našli nějakou práci, která by je bavila. Prostě fakt jenom kvůli tý práci. Jedno, jakokoukoliv, ale prostě nějakou práci a většinou prostě to bylo fakt na nějakýho zedníka nebo eh...frézovače a takovýdle profese prostě většinou ruční práce. Já jsem tam fakt snad nepoznala člověka, kterej by tam šel a chtěl by pracovat hlavou.

A bavila jste se s těma lidma?

Ne. /rozhodně/

Dá se říct, že vás odpuzovali, že vám byli nepříjemní?

Určitě, protože tohleto vím už jenom z toho, když tam člověk sedí a ví, že tam přišlo pět lidí, z toho dva se znaj a dva se znaj a co si vyprávěj, tak prostě z toho si to myslím. A jinak jsem s nima do řeči prostě vůbec nějak nedávala.

Říkala jste si v tu chvíli, takový ty věci, jakože takhle byste skončit nechtěla?

No to určitě, to mi blesklo první hlavou. Já jsem si říkala, že proboha ať tohle brzo skončí ať sem prostě ví nemusím chodit a nemusím poslouchat tady ty. Ty lidi, který prostě fakt tam choděj jenom...buďto za tím se nahlásit, aby dostávali další peníze nebo za tím, aby teda si našli nějakou takovouhle – podle mě podřadnější práci.

Tak za tím účelem jste tam vlastně šla i vy poprvé. Nebo tedy s tím, že se tam jdete jenom nahlásit, aby jste nemusela platit sociální a zdravotní...

Já fakt, jenom s těma pocitama, že jdu nahlásit to sociální a zdravotní a s tím, že mi přibude fakt nějakých, tenkrát to bylo,...kolik jsem dostávala, 16 stovek jsem dostávala, za měsíc. Takže fakt jenom kvůli tomu. A jako tam kde žiju tak prostě úřad práce...Tam prostě pani řekla na rovinu, jestli chcete práci, tak prostě shánějte sama. Já vám tady můžu dát prostě výčet nějakých zaměstnání, prostě nějakých...prostě míst, ale jestli chcete něco normálního, pořádného a vydělávat peníze tak prostě musíte sama. To mi ta ženská řekla úplně první prostě schůzku. Já jsem se jí zeptala jestli fakt tam choděj nějaký lukrativní nabídky, jakože pro lidi který třeba něco znaj, nebo který se chtěj naučit a věci, který nejsou prostě nějaký podvody, nějaký prostě operátorky nebo manažeři, takový ty pochybný co choděj někde po barákách a něco někde prodávaj...No a to mi prostě na férovku řekla, že jestli prostě chci slušný, pořádný místo, dobře placený, tak prostě ať se snažím sama.

Takže, eeh, i když jste říkala, že byli lidi, který tam chodili taky třeba jenom kvůli těm penězům, stejně jste vždycky viděla nějaký rozdíl mezi tím, jak jste vnímala sama sebe a jak jste vnímala je. Tzn. že vám opravdu přišli jako...

Mě fakt přišli prostě na...taková na dně, jakože se tam snažili přežívat. A já jsem tam, vlastně buďto jsem se s těma mejma vrstevníkama míjela anebo jsem tam fakt jako chodila jenom sama. /odmlka/ A už i to mě prostě jako dodělávalo, že jsem tam nikoho nepotkávala stejně starýho, kdo by tam šel se buďto aspoň fakt jenom se nahlásit, že jako něco hledá, že pořád chce být na tom pracovním úřadě...

A jak myslíte, že ty lidi vnímali vás, když vy jste vnímala takhle, hrozně nelichotivě?

Ehmm /přemýšlí/ jak mě mohli vnímat. Já si prostě myslím, že buďto si mě nevšimli vůbec anebo, že si mysleli, že jsem úplně blbá, když jako nemám jiný místo. Že potřebuju chodit já na pracovní úřad, když jsem prostě mladá. Protože tam zněly prostě ty věci – jseš mladá můžeš támhle kdykoliv, cokoliv jít udělat, ale už zase nebrali ohled na to za kolik.

A měla jste pocit teda že oni vlastně vás jakoby neberou do té skupiny lidí, který tam chodí?

Hmm. Myslela jsem si, že fakt na mě jako koukali, jak když jsem spadla z višně.

Když jste hledala tu práci, měla jste nějakou jasnější představu, řekněme dlouhodobější čeho chcete dosáhnout v životě?

Právě že vůbec. A s tím se setkávala několikrát na pohovorech...

Nezměnilo se to ani během té doby, kdy jste tu práci hledala, pak když už vám to přišlo krizový...nebo jste o budoucnosti neuvažovala vůbec.

Já uvažovala do budoucnosti v tom smyslu, že jsem se chtěla osamostatnit od rodičů, ve smyslu... finančně prostě. Že ty věci, který potřebuju, už si zařídím sama...Že věci, který si potřebuju koupit si zařídím sama, ale vůbec mě nenapadlo to, že chci někde nějakou kariéru. Fakt to bylo jenom v tomhleto smyslu, že už jsem chtěla prostě mít svůj vlastní finanční příjem. Žádná kariéra prostě, že bych měla vidinu někde něčeho dosahovat, to vůbec na začátku prostě nebylo.

Změnilo se to, když jste práci našla?

/přemýšlí/ Změnilo se to, po určitý době...

Jak? V čem?

No tak v té práci kterou jsem našla, tak jsem se určitým způsobem zajela, něco jsem se naučila...v tom jsem pokračovala a v určitý chvíli jsem přišla na to, že dělám pořád to samý. A že už prostě ta doba prostě, kdy furt bylo něco novýho a furt jsem prostě někde něco zjišťovala, bádala jsem kde mám co hledat, a co se jak dělá, že to už je pryč. Že už je to prostě jenom takovej jakoby stereotyp.

Měla jste představu, když jste hledala tu práci, že až ji najdete, ta práce bude tak dobrá, že vlastně pořád to pro vás bude nějaký překvapení. Nebo jste už tak nějak tušila třeba z vyprávění, že stejně to sklouzne do stereotypu.

/přemýšlí/ Z vyprávění jsem tušila, že to sklouzne k tomu stereotypu.

A jak myslíte, že váš život bude vypadat třeba za 10, 15 let?

*To vůbec nevím /usmívá se/.
Vůbec o tom nepřemýšlíte?*

Jako přemejšším, ale jsou to spíš takový ty sny, než jako nějaká reálná představa.

A všem, když teda rozlišujete reálnou představu a sen, spočívá ten sen? Co máte třeba za ty sny? Nebo to zní jako, kdybyste měla nějaký sen, kterej není reálnej...

Já si myslím, že reálnej být může, ale až za určitou dobu, že to musím něco dát. Že se vidím s tou rodinou někde, s těma dětma, mít určitý nějaký zázemí a nemít pocit nějakýho finančního strá...strádání.

Takže ten způsob života, kterej jste měla, když jste byla bez práce, už si nedovedete představit?

Že by to jako vrátila? Ne to vůbec. V životě bych prostě neodešla ze zaměstnání jen tak s tím, že prostě fajn teď skončím, půjdu na úřad práce, abych měla zaplacený to sociální a zdravotní a s tím, že budu něco hledat dál, to vůbec ne. Prostě už bych do toho nešla.

Jednou to stačilo...?

Jednou to stačilo.

Když jste hledala tu práci, měla jste nějaký takovej ten pocit, že vám něco podstatnýho uniká, že ztrácíte čas, tím že se neučíte nový věci, sice máte nějakou školu, ale třeba zapomínáte věci a bude to horší a horší...

Přesně. Když jsem šla prostě ze školy, tak jsem věděla, že umím prostě, že umím víceméně jazyk, že umím já nevím, účetnictví, nebo že se trošku vyznám v ekonomice, ale prostě pak když jsem měla někde během dvou měsíců, tří měsíců, třeba poradit někomu mladšímu, koho jsem znala z minulýho ročníku, tak už jsem věděla, že prostě už nevím, nebo že si nejsem jistá. A věděla jsem, že zapomínám a to mě taky děsilo, že prostě.... Já jsem třeba byla taková, že když už jsem věděla, že jdu na pohovor, někam, věděla jsem, že tam bude třeba konverzace v angličtině nebo něco takovýho, tak jsem byla schopná si něco projet, nebo nějak se na to účetnictví předem připravit, ale věděla jsem že, že je to prostě čím dal horší, že se to prostě zhoršuje. Kor jazyk, když jsem ho nepoužívala, tak jsem prostě věděla, že to de do háje. A taky jsem se děsila toho, že to bude prostě trvat dýl a dýl měsíc a dva a tři a čtyři a že pak ve finále pudu na pohovor a už nebudu mít co nabídnout.

A spolíhala jste na to, že ta práce vás tohohle zbaví. Tzn. že začnete učit ty nové věci. Spolýhala jste v tomhle na tu práci.

Předem ne. Spíš jsem si třeba myslela, že se budu učit nové věci, ale s tím, že i když zapomenou ty starý, že mi nebudou chybět, protože se budu umět něco nového.

Aa nezesílil potom ten pocit třeba z toho vašeho jiného studia, že jste třeba mohla pokračovat...

/rozhodně/ Ne. V tomhleto ohledu, ohledně studia fakt ne. Možná se tam objevily nějaký nápady jako prodělat nějaký kurz na pár měsíců to jo, ale prostě na tu školu, že bych se vrátila to ne.

No a když si teda znovu vybavíte tu dobu, kdy už ta práce vám hodně chyběla, bylo ještě něco co vám chybělo kromě té práce?

No /přemýšlí/ tak to co bylo hodně důležitý ta to už byl ten menší kontakt s těma vrstveníkama. Že jsem jako poznávala to co říkali rodiče. To nebude partička deseti lidí až do konce života. To prostě bude parta sedm lidí, dva lidi a pak nikdo, pak možná zbydeš sama.

A ještě něco?

Myslím, že ne.

Nechyběl vám, třeba respekt od rodičů..., nebo respekt těch vrstveníků, něco takovýho...

No ani ne....Protože jako přece jenom i když jsme spolu nebyli tolik, jako jsme byli zvyklí, tak jsme se prostě párkrát sešli a říkali jsme si jo tak teď je nového tohle, daří se mi tohleto nebo byla jsem támhle a támhle, nevyšlo to. Takže jako s tím, že prostě voni maj a já ne a tím pádem to končilo, že by se na mě prostě vykašlali, to vůbec ne. V tu chvíli kdy oni měli a já ne, tak jako se mě snažili tak nějak jako podpořit.

A je tu nějaký rozdíl mezi tím, nebo v čem byl ten rozdíl, my už jsme se o tom bavili...V čem byl ten nejpodstatnější rozdíl mezi tou dobou, kdy vlastně tím, prvním měsícem, dvěma a mezi těmi posledními dvěma měsíci třeba... Bylo to vtom stresu, nebo v tý samotě nebo.

Určitě to byl stres, samota, prostě žádný peníze. V tomhle tom to bylo.

A jak jste s těma penězma vycházela?

Hmm. Tak já než jsem nastoupila na ten úřad práce, tak jsem prostě věděla že, za tou vidinou, že si chci to léto užívat a že jsem věděla, že ta podpora prostě nebude nějak vysoká, tak jsem si zařídila brigády, že jsme prostě - i s těma vrstveníkama, že jsme chodili spolu, že jsem si prostě nadělala nějaký peníze, s tím, že je pak společně všechny utratíme, aby teda fakt jsme nemuseli být dál závislý na těch rodičích.... Takže a pak v tu chvíli, kdy už tedy ty peníze fakt z těch brigád došly a byla tedy jenom fakt, ta podpora, tak to se musí uznat, že rodiče mi dopřávali nebo jako, a nebo jako, že mi neřekli nemáš, tak buď doma. Nebo jako stalo se to, věděli, že jako když hledám práci, že prostě nemůžu denně kalit nebo prostě někde lítat a to. Ale prostě když viděli, že potřebuju jít, nějak se od toho oprostit, tak nějaký peníze mi vždycky dali.

A měla jste to nějak rozdělený, tzn, že ty peníze z té podpory, který teda byly jakoby váš příjem, že jste věnovala třeba na hledání té práce nebo jste přispívala na bydlení rodičům?

Ne. Peníze z podpory byly jenom na to, abych zaplatila v té době, telefon paušál a abych si zaplatila já nevím fakt ten internet nebo noviny nebo něco takovýdlehého. Jako na nic jiného ani nevyzbylo.

Vy už jste na to částečně odpověděla. Na otázku jestli jste ztratila nějaké přátele během té doby, spíš asi ne teda...

Hmm...Musím uznat, že ne. Že s lidma, se kterýma jsem se stýkala před tím, než jsme všichni postupně našli práci, tak s těma se vídám i do teď. Jako nedopadalo to tak, že bysme se nějak přestali stýkat, nebo že bysme o sobě nic nevěděli, to naštěstí ne.

A získala jste nějaký nový přátele...?

Hmm, Spíš známý než přátele.

A při jakých příležitostech. Bylo to jakoby normálně dá se říct, že to nebylo kvůli tomu, že jste hledala práci, že jste měla dost času...Že to bylo prostě třeba na večírcích...Nebo to bylo spojený s tím, že jste toho času měla času?

Většinou těma večírkama. Nebylo to tím, že kdybych byla sama, že bych šla hledat někde nějaký lidi a někde se začlenit to ne. Fakt jenom v tom smyslu, že jsem se někde s někým potkala.

Cejtila jste v té době, kdy jste vlastně byla na té podpoře opravdu nějaký omezení, který souvisely s tou vaší finanční situací, i když vám ty rodiče pomáhali? Cejtila jste se nějak limitovaná...?

No určitě, protože ty peníze jsem vlastně chtěla od nich. I když jsem vlastně měla tu představu, že si užiju v určitý době a pak teprve začnu pracovat a budu mít ty svý. Ale tak to nebylo, že jo. Prostě nějakou dobu to trvalo, a i když jsem ty peníze dostávala od rodičů, brala jsem si je, tak mi to prostě vadilo.

A kromě toho, že vám vadilo brát si peníze od rodičů? Omezení typu nemohla jste si dovolit támhle a támhle tu věc kterou jste chtěla a zdráhala jste se říct rodičům o to. Vzpomínáte si na něco takovýho?

Vzpomínám si na to, že prostě když jsem si vymyslela sebemenší blbinu, jako jít si koupit něco na sebe, kolo, kolečkový brusle, to jsem nechávala stranou. Fakt jsem si od nich brala peníze fakt jenom na to přežívání nebo na tu zábavu. Jinak ty věci co jsem jako chtěla hmotně mít, něco si koupit, pořídit to jsem fakt jako nechávala na tu dobu až budu mít svý.

Takže jste tak nějak plánovala, že teď mi to chybí, tohle to bych si chtěla koupit, pořídit, tohleto potřebuju, ale nechám to až budu mít práci, až si na to vydělám sama...

Ehmm /souhlasně/. Přesně tak.

Byl to i nějaký motiv toho, že už jste tu práci opravdu potom chtěla, že vám třeba některý věci chyběly?

To taky. A hlavně jsem chtěla ukázat rodičům, že z nich vopravdu netahám peníze, že jsem na to zvyklá. Že fakt chci jenom od nich to nejnnutnější nebo to, aby mi bylo dobře a takový ty hmotný věci, co si fakt přeju, že si chci zařídit sama.

A nesetkala jste se s tím, že třeba pak už ti vaši vrstevníci, kteří měli práci, některý věci, který vy jste si nemohla dovolit měli, nevadilo vám to? Nebo setkala jste se s nečím takovým?

Hmm. Nesetkala, protože většinou neměli takovou práci, třeba chtěli auto, ale tu práci kterou měli tak jako to auto si nemohli pořídít, takže to nebyly takový věci, jakože bych se cejtila nějak /přemýšlí/, ve smyslu jako méněcenná, že bych si na to nemohla vydělat, protože oni na ty věci taky neměli. Oni si začali vydělávat s tím, že dělaj sami na sebe, ale taky si nemohli vyskakovat s tím, že by si začali někde platit byt nebo něco takovýho. To zas ne.

Jak to probíhalo v kontaktu třeba s lidma, kteří byli vaši známí a kteří o vás nevěděli tolik, třeba nevěděli, že jste bez práce a ptali se vás co děláte? C o jste jim říkala v té době?

No, normálně jsem jim říkala pravdu, že prostě práci hledám, že se snažím. Třeba, když maj, nebo když třeba jsem věděla, že oni zrovna jsou úspěšný, tak jsem si říkala, jo fajn přesně tak bych to chtěla taky, jednou...Ale jakože bych někdy lhala a říkala, ne já práci nehledám a peníze mám a jsem v pohodě, tak to ne.

Jak se na vás, nebo jakou máte zkušenost, že ty lidi na to reagovali?

Většinou dobře. Většinou měli podobnej osud jako já, že říkali jo hledal jsem delší dobu a pak pak prostě přišlo konečně to štěstí a začalo to. Nesetkala jsem se s někym, jakože by řek ty seš neschopná, to já to měl hned. To fakt ne.

Takže spíš to bylo takový jakoby i pozitivní, že jste si říkala jo taky hledali a teď jsou spokojený...

Hmm /souhlas/

Napadne vás teda vůbec něco jak se negativně, nebo jakkoli projevila ta vaše situace na vztazích s lidma at' už to byli známí nebo i rodina. U té rodiny to teda byli ty finance, ale jesti se to projevilo ještě v něčem jiným?

/přemýšlí/ To myslíte třeba jako... něco jako závist, mezi tím, že někdo má a já nemám nebo...

Třeba. Nebo nějaký tlak ze strany rodiny, že vám dávali najevo, že sice vás podporujeme, ale už je na čase...

Tak to jo, tohle přesně jo, to co říkáte. Podporujeme tě, dáváme ti, ale prostě snaž se a už by bylo na čase, kdybys teda si najela na ten svůj život a začala... dělat a vydělávat si a bejt na svejch.

Měla jste pocit, že se to stupňuje s tou dobou, že to taky přispívalo k tomu stresu?

Určitě. Protože třeba byla doba, kdy jsem jezdila na pohovor, třeba čtrnáct dní a měla jsem jeden denně nebo dva denně a dojížděla jsem do Prahy a prostě po určitý době, kdy prostě slyšíte pořád ne, zavoláme, ozveme se tak prostě pak už člověk chce mít třeba tři dny klid a

nehledat a prostě nic nezkoušet, prostě jenom...Fakt se od toho voprostit, bejt na vzduchu, dojet si do kina, někde si posedět, poklábosit někde s někým a v tu chvíli přicházely prostě ty...to povídání od těch rodičů - no ty nic nedělaš, ty se nesnažíš, ty sedíš ty nehleď a přitom to třeba byly fakt jenom tři dny. Takže v tomhle tom ten stres byl.

A vaše okolí těch vrstevníků to takhle nevnímalo, třeba neradili vám: My se jdeme bavit, ale ty bys radši měla dělat něco jiného, hledat práci...

Ne, to vůbec.../přemýšlí/. To většinou bylo v tom smyslu, jo pod' s náma, pokecáme, pobavíme se, prostě zejtra novej den a hotovo. Nic jako nějaký, buď doma, buď ráno vyspalá, abys zítra mohla jít hledat práci a to vůbec ne. Prostě když přišel čas na ten odpočinek a na to posezení, a prostě poklábosení, tak to šlo.

Takže hlavně ze strany těch rodičů?

Hmm /souhlas/

A nenapadlo vás třeba, když už se tohle stupňovalo, že byste to nezkoušela sama ale že byste zkoušela právě přes ty přátele, že se s nima domluvíte, aby vám pomohli?

No to já jsem měla zase takhle,... známý tři mám a ti mi chtěli dohodit práci. Ze začátku jsem je odmítala stoprocentně, protože jsem nechtěla začít pracovat někde kde mě někdo zná. Mě to prostě vadilo. A když už byl...

Proč?

No protože ty lidi mě třeba znali, tak jak jsem. Třeba prostě střelenou nebo upovídanou nebo prostě takovou rozvernou a v tý práci, já jsem prostě chtěla vystupovat jinak. Ne tak jak mě voni znaj. A nechtěla jsem prostě někde mít takovej ten pocti třeba, když za mnou přišel táta – hele tamhle firma hledaj tohle a tohle, já je znám, můžeš to zkusit, uvidíš jak to dopadne a třeba se prostě za tebe někdo přimluví díky tomu, že mě zná. Tak já jsem prostě nechtěla, protože vím, že ten táta by za to cejtil odpovědnost, za to jak já pracuju. A prostě třeba by se stalo, třeba bych někde něco pokazila a ten táta by mi to prostě vyčítal. Tak já tě tam dohodim a ty prostě tohle, no.

A vy jste předtím, chtěla říct, že potom se to asi trošku změnilo..Že jste možná začala uvažovat o tom, že byste....

Pak už jsem o tom začala uvažovat, že prostě vezmu nebo že to zkusim od těch přátel co mi nabídli. Abych zašla na pohovor, abych zkusila,...Ale nějak jsem to prostě nějakym tím svým pudem překonala, že jsem prostě nešla.

A bavila jste se, nebo jak na tohle reagoval váš partner? Taky spíš tlačil nebo spíš byl opora nezištná?

Hmm. Spíš byl opora. Tak nepovedlo se, nepovedlo se, povede se příště.

A třeba v kontextu těch dní, kdy jste nedělala nic, kdy jste si dávala takovej ten voraz po těch neúspěšných pohovorech...

Jako to myslíte v tom smyslu, že by mi vyčítal, že jsem doma a že nehledám? Ne naštěstí ne.

Měla jste tehdy pak v těch posledních měsících třeba pocit teda, že vlastně najednou žijete úplně jiným způsobem než ti vaši vrstevníci, i když jste se s nima scházela?

/přemýšlí/ Hmm. Měla určitě. Protože oni tu práci měli a já ne. Takže oni přes den byli v tý práci a já prostě jsem jí hledala. A to je jedinej rozdíl. V ničem jiným se to nelišilo. Nebo tak jsem to brala, že se to v ničem jiným neliší.

Takže to byl spíš váš pocit, než nějakej fakt, kterej by vyplýval z toho, že se s nima setkáváte po večerech a je to vidět nějak na tom, že se oni se víc bavěj o tý práci ... Takže bylo to spíš jako by veš, váš dojem, že přeci jasně oni jsou v tý práci já ne ...

Přesně, ale zase na druhou stranu mě to zajímalo. Co tam zažili, jak se k nim kdo chová a co se může kde stát.

No a co se vám vybaví, když se řekne práce. Co to pro vás je?

Když jsem hledala práci, tak to bylo pro mě jenom.../přemýšlí/ prostě zdroj příjmů. A teď už je to prostě takovej životní styl. Ráno do ní jít, udělat si svý, potkat se tam s lidma, poklábosit o něčem, přijít z práce a pak už si prostě žít ten život jakej byl zažitej před tím, ale v menší míře.

Je to nějaký rozčarování pro vás nebo spíš naopak pozitivní, ... že to má nějaký pozitiva. Nebo jsou to vůbec pozitiva, to ráno do tý práce jít...

Já. teď jak pracuju, tak jsem spokojená. Vim, že tu práci mám, že prostě tam něco udělám, že tam jsou lidi s kterejma se můžu normálně bavit, že tam nejsem zbytečná.../přemýšlí/ a že prostě po tý práci si udělat to svý.

Takže i kdyby jste měla někde víc peněz za nějakou práci a nebyla byste tam tak spokojná, dá se říct, že tohle je pro vás důležitější?

No, když přemejšlim o tom, že bych třeba trošku ten svůj sen chtěla měnit trošku v realitu, tak už o těch penězích budu zase přemejšlet. Že bych šla kvůli těm penězům, ale určitě by mě záleželo na tom, kam jdu, mezi který lidi, protože si myslim, že bych třeba mezi starejme lidma já vůbec nemohla pracovat.

Takže po těch zkušenostech, který máte jednak v tý době, kdy jste neměla práci a jednak v tý době, kdy tu práci máte, tak si nedovedete představit, že byste vyloženě se rozhodovala jenom na základě peněz.

Vyloženě jenom na základě peněz asi ne. Určitě by k těm penězům muselo přispět prostě nějaký fluidum, prostě kolektiv těch lidí, to prostředí jak to tam vypadá,...a určitě třeba nějaký nabídky okolo, co zaměstnancům poskytnou. Takový ty...libůstky, takový ty věci, cože zaměstnavatel vám dopřeje, támhle vzdělání, kurz, nebo posilovnu nebo prostě tejdén dovolený navíc, nebo že vám na dovolenou přispívá.

Vy jste říkala, že ta práce je teď už vlastně je životní styl a ne jenom zdroj příjmů. Co to je ten životní styl. Je jenom to, že musíte někam dojít a pak se vrátíte...Nebo je to ještě v něčem jiným.

Hmm.... /přemýšlí/

Připadáte si třeba starší, zkušenější díky tomu, dospělejší v uvozovkách?
Asi tak. Dospělejší v uvozovkách.

Proč myslíte, že si tak připadáte?

Protože prostě už v tý práci je na mě kladená nějaká zodpovědnost, kterou jsem dřív neměla. A teď jí mam.

A jste ráda?

A jsem ráda.

Když jste tehdy hledala práci – bavili jsme se o tom, že jste měla pocit, že vám trochu ujíždí nějaký vlak třeba nebo že zapomináte některý věci. Nepřemýšlela jste o tom, že byste něco vzala jenom kvůli zkušenosti? I třeba bez mzdy.

Přemejšlela a dokonce jsem na jednu takovou jakoby práci přistoupila s tím, že tam budu na záskok místo jedny, já nevím jak to tenkrát bylo, nějaká pani tam prostě byla těhotná...A v tom smyslu, že abych prostě nemusela jít...Oni mě v podstatě nemohli ještě přijmout, protože ona tam byla a já jsem nechtěla odejít prostě z úřadu práce jen tak. Takže v tom smyslu, že by si mě jakoby vzala pod křídla, že by mě naučila kdesicosi a potom, co ona odejde na tu mateřskou dovolenou, že bych nastoupila místo ní. Takže to jsem takovou práci zkusila a v podstatě vzala v uvozovkách zadarmo.

Nelitovala jste toho, že vlastně najednou jste pracovala a pořád jste neměla příjem? Nebo připadalo vám to plnohodnotný?

V tu chvíli mi to připadalo plnohodnotný, protože jsem věděla, že mě někdo něco učí. A že už s tím, buď tam zůstanu a nebo že už s tím budu moct jít dál. V tu chvíli už i mejm rodičům prostě připadalo zbytečný připomínat nějaký peníze nebo nějakou...prostě tu finanční stránku, ale prostě viděli, že někde něco dělám, že se někde něco učím.

Když se ještě vrátíme trošku k těm plánům, teď už víc konkrétně. Jak si představujete, řekněme budoucnost ne obecně, ale vyloženě tu pracovní? Budete se chtít prodrat někam dál, třeba na lepší místo nebo absolvovat nějaký kurzy, pokud to půjde?

To určitě jo, ale ne na tom místě co dělá. Vzhledem k tomu, že to místo je takový v uvozovkách na dobu určitou, že s tím počítám až až to prostě skončí, takže s tím už chci jít dál, s tím, že počítám s tím, že prostě něco ještě podniknu. Sice školu ještě pořád ne, pro tu nejsem rozhodnutá, ale s kurzama určitě.

Jak si to představujete, že něco podniknete? Na ten úřad práce nechcete...

Ne. Pak už by přicházela v úvahu ta možnost, kterou jsem dřív úplně zamítala. A to je to nechat si něco dohodit od známého.

Takže teď by vám to nevadilo tolik...?

Teď by mi to nevadilo.

Čím to je?

Protože už si v některých věcích věřím. Že už jsem prostě někde byla, někde pracovala a něco tam udělala a že už jsem si z toho něco vzala a můžu to přenést dál.

A když se teď ještě zamyslete nad tím, co je vlastně pro vás v rámci té práce důležitější, jestli peníze nebo ten vnitřní pocit z toho...Říkala jste, že byste byla ochotná uvažovat o tom, že byste někam šla za větší peníze. Co je vlastně teda důležitější, peníze nebo ten pocit, nebo tak půl na půl...Nebo nevíte?

Spíš je to tak půl na půl. A nejlepší by byl hodně peněz a dobrý kolektiv.

Dá se teda říct, že to, že pro vás ta práce potom co jste jí našla už nebyla jenom tím zdrojem příjmů ale něčím víc, je opravdu daný tou zkušeností, tím novým životním stylem. Nebo je tam za tím něco jiného, že rodiče změnili názor třeba nebo vaše okolí?

Bylo to v tom, že rodiče změnili názor. A ta práce prostě, dá se říct, že ten životní styl byl i tak trochu v tom, že prostě místo toho chození do školy a do té party tam, to bylo o tom, chodit do práce, do té party tam, plus ještě prostě mít tu zodpovědnost a cejtít se prostě tak nějak dospělejc. A ještě mít ty peníze.

Takže lepší než škola?

Lepší než škola.

Proč?

Protože já,...na střední školu, co jsem chodila..., tak jsem tam vyloženě nechodila s nadšením a že by mě ten obor úplně nějak jako prostě bavil. Já jsem se vyloženě nerozhodla sama. A vim, že klidně bych šla na školu, která by mě bavila. Šla bych. Ale už bych prostě nešla na školu, jenom proto, abych tam prostě dodělala nějaký papír a prohlubovala něco, co mě v podstatě ne moc zajímá. Ale,...prostě, aby to byla věc, do který bych se učila další a další věci jenom tak, bez toho, aby mě to prostě bavilo, abych se tomu věnovala ráda.

A když by se něco takového našlo, co by vás bavilo, nebojíte se trochu toho, že byste vlastně trochu sklouzla do té závislosti na rodičích? Máte představu...

Já si myslím, že v tu chvíli, kdybych dělala tu školu, která mě baví, a znamenalo by to to, být závislá na rodičích, že by mi to nevyčítali. Nebo neměli by prostě ty průpovídky, co měli, když jsem v té práci nebyla. Oni by věděli, že dělám něco, co mě baví, že se prostě v něčem zdokonaluju, že prostě...by viděli, že tou školou chci něčeho dosáhnout, že se tam chci něco naučit a pak to prostě někde prodat.

Takže tou hlavní motivací by bylo spíš to, že byste potom mohla být třeba lepší v práci nebo se líp uplatnit?

Hmm./souhlas/. Přesně tak.

Čili ta škola už je dneska pro vás, hlavně v tom, že to je nějaké, nějaký dveře k nějaký práci, která by vás víc bavila....

Tak. Ale musela by to bejt škola, která by mě bavila.

Když se teď vrátíme ještě do té doby, kdy jste práci měla a šla jste poprvý vlastně žádat o podporu v nezaměstnanosti – kromě těch pocitů, že před vámi je nějaký volno a že tam potřebujete jenom vyřídit takový ty formality měla jste i nějaký jiný pocity? Potom, když už jste se tam vlastně poprvé objevila na tom místě a byli tam ty lidi?

No tak je to tak, jak jsem říkala. V první chvíli fakt ty formality, v tý druhý chvíli pak ty lidi prostě divný, jiný než já.

Jak vlastně,...jak vlastně k tomu došlu, že jste tam šla.Vy jste tam šla s jasným plánem, že budete mít to volno a potom si najdete nějakou práci. A jenom se zkomplikovalo tím, že jste ji nemohla najít...

Tak.

Takže ten úřad práce jste vnímala...

Jako jenom prostě takovou zastávku. Fakt jenom takovou tu formální stránku.

A změnilo se to potom, když jste zjistila, že to jenom zastávka nebude. Začala jste si říkat, že by vám ten úřad práce mohl v něčem pomoci?

Ne, to jsem věděla, to...Jednak jak jsem říkala, co mi řekla ta pani hned a s tím jsem byla smířená. Protože jsem věděla jsem, že úřad práce mi nepomůže v ničem jinym než prostě fakt v těch formalitách. S tím jakože, zaplatí to sociální a zdravotní...

A jak byste to označila, když už teda bylo jasné, že to není jenom zastávka? Co pro vás úřad práce potom znamenal v té druhý části období bez práce?

Hmmm. Díky tomu, že prostě jako absolventka jsem nedostávala nějak závažnou prostě podporu, tak pro mě neznamenal vůbec nic. Akorát místo kam jsem se šla nahlásit jednou za čtrnáct dnů a to bylo celý.

Měla jste nějaké divnej pocit z toho, že lidi ve vašem okolí - kromě rodičů, by si na vás nějak ukazovali prstem, jako to je ta co bere sociální dávky?

Eehm,eehm. /nesouhlas/, protože ty lidi většinou věděli, jak velký ty dávky jsou a prostě nějaké šestnáct stovek mi přišlo, jo fajn. Ale zase to prostě nebyla částka na to,...Kdybych tam, kdyby by mi bylo nějakých ja nevím padesát a měla tam nějakých desetitisíc, a kdybych je pobírala, tak možná si myslím, že třeba by se našli nějaký ne úplně dobrý známý, který by si ukazovali, ale kamarádi ne. Ani to tak předtím nebylo.

Nebavila jste se o tom, o těch lidech, kteří tam třeba berou těch deset tisíc se svými známými? ...Jako, že byste....

Akorát v tom smyslu, že v životě bych takhle nechtěla dopadnout. Abych tam fakt v těch čtyřiceti prostě chodila pro ty peníze a jinak prostě doma strávila...nic nedělala a jenom pobírala ty peníze.

Připadala jste si v tu chvíli nějak závislá na státu, prostřednictvím toho úřadu práce?

Víceméně.../přemýšlí/ Jako takhle, teď když jste to řek, tak vlastně na státu jo, když za mě platili. Ale v tu chvíli fakt jsem to nebrala tak, že by mi stát nebo úřad práce měl pomoci...v tom smyslu mi najít práci...fakt jenom v tom smyslu, že prostě za mě zaplatí, to co zaplacený mělo být.

A dobře, ale závislá jste si na státu nepřipadala teda?

No, tak jak jsem říkala, kdyby fakt místo těch 16ti stovek to bylo desetitisíce, tak bych si možná závislá připadala. Třeba kdybych dostávala víc peněz, tak možná v té krizi, té co jsem měla, tak bych si řekla fajn, tak tady prostě budu na tom úřadu práce a desítka měsíčně mi bude stačit. Ale protože to tak prostě nebylo, tak mě donutilo dál hledat. Nebo věděla jsem, že prostě s tímhletem si v životě nevystačím.

Po té zkušenosti, kterou s tím úřadem práce, tj. vlastně jste věděla, že vám tu práci nesežene...Myslíte si, že by to tak bylo i teď s tou zkušeností, kterou už máte?

Myslím si, že jo.

Proč?

No protože...Kvůli tomu, že žiju v maloměstě a je tam ten úřad práce, tak prostě...V okruhu toho maloměsta jsou takový pracovní nabídky, který by mě prostě nemohly zajímat.

A je teda něco, co zase po té zkušenosti, kterou máte, vidíte jako největší problém toho úřadu práce? Myslíte, že by se to dalo změnit?

Já si myslí, že tam prostě taky dělají lidi, který akorát mají tu svojí práci a o ty ostatní lidi, o který se v podstatě mají starat, se nestarají.

Proč máte ten dojem?

Protože prostě tam když jsem přišla, ta ženská na mě v první chvíli hodila ten štos papírů. Tady si vyberte práci. A já jsem jí řekla, že hledám prostě zaměstnání v administrativě a jí to prostě nezajímalo. Ona mi dala prostě štos papírů, kde byly prostě ty prodavačky, ty zedníci, ty frézaři, ty řidiči, ty skladníci, prostě žádná, žádný prostě dělení. Ona prostě vzala to co tam má a to si vyber. Žádný prostě, jo tady jsem viděla tohleto místo nebo co se týče toho, co hledáte tak tady máme tady to. To vůbec ne. Prostě dala štos papírů, támhle si sedni a když se ti bude něco líbit, zavoláme tam. Jinak nic.

Měla jste teda pocit, že se vám vlastně nevěnuje?

Mě přišlo, že akorát jim jde o to, abych se tam přišla nahlásit a hotovo.

A nezkoušela jste to třeba nějak změnit? Nezkoušela jste jí vysvětlit, že vlastně vám sice dává štos papírů, ale to co tam je vás nezajímá?

Eehm.Eehm./nesouhlas/ Natolik průbojná jsem tedy nebyla. Abych prostě já jako absolventka někomu tvrdila něco, že dělá špatně, do toho bych nešla.

A co byste tam teda změnila? Co si myslíte, že je ten největší problém? Myslíte že je to přístup těch lidí nebo i něco jinýho?

Myslím těch lidí i prostředím ve kterým žijou. Podle mě oni i sami vědí, co k nim chodí za práce a že to je prostě pro určitou sortu lidí. Já si myslím, že člověk, kterej bere měsíčně padesát tisíc a je chytrej a vzdělanej, že prostě by na úřad práce ani nešel. A už kdyby tam šel, tak nevěřím tomu, že některá z těch pracovníků se zvedne, jo teď tady byla tahle nabídka, to by se pro vás hodilo. Prostě podle mě je vůbec nebude zajímat.

Děkuju vám za rozhovor.